

БРАТЯ ГРИМ

СПЯЩАТА КРАСАВИЦА

Превод от немски: Ели Буздрева, 1998

chitanka.info

Живели някога цар и царица. Те всеки ден си казвали:

— Ех, да си имахме дете!

Но дете все не им се раждало.

Случило се така, че веднъж, когато царицата отишла на реката, от водата се показала една жаба и скочила на брега. Тя рекла на царицата:

— Желанието ти ще се сбъдне. Преди да изтече и година, ти ще родиш дъщеря.

Станало така, както жабата предрекла, и царицата родила момиче. То било толкова хубаво, че царят не можел да си намери място от радост и вдигнал голямо пиршество. Поканил не само роднини, приятели и познати, а и орисниците, за да бъдат благосклонни към детето. В неговото царство имало тринадесет орисници, но понеже той имал само дванадесет златни блюда, отредени за тях, то една от орисниците трябвало да си остане у дома.

Пиршеството било бляскаво и пищно, а накрая орисниците дарили детето с вълшебните си дарове: едната с добродетелност, другата с хубост, третата с богатство и така една след друга с всичко, което човек може да си пожелае на този свят. След като единадесет от орисниците изrekli благословиите си, неочаквано влязла тринадесетата. Искала да си отмъсти за това, че не е поканена, и без да поздрави или да погледне някого, тя викнала високо:

— Като стане на петнадесет години, нека царската дъщеря да се убоде на вретено и да се повали мъртва на земята.

И без да каже нито дума повече, се обърнала и напуснала залата. Всички се уплашили, но тогава напред пристъпила дванадесетата орисница, която още не била изрекла пожеланието си, и понеже не можела да отмени злата орисия, а само да я смекчи, тя рекла:

— Но не смърт да повали царската дъщеря, а само стогодишен дълбок сън.

Царят, който много искал да предпази любимото си дете от нещастията, издал заповед да изгорят всички вретена надлъж и нашир из царството. Пожеланията на останалите орисници се сбъднали до едно и момичето пораснало толкова хубаво, добродетелно, мило и разсъдливо, че всеки го обиквал още щом го видел.

Случило се така, че в деня, когато навършило петнадесет години, царят и царицата не били в двореца и момичето останало само.

Тръгнало то да обикаля на воля и да разглежда всички стаи и накрая стигнало до една стара кула. Изкачило се по тясната вита стълба и стигнало до една малка врата. В ключалката бил пъхнат ръждив ключ и когато момичето го превъртяло, вратата мигом се отворила. Насреща си видяло малка стая, а вътре седяла една старица с вретено и предяла усърдно лен.

— Добър ден, стара майчице — рекла царкинята, — какво правиш тук?

— Преда — отвърнала старицата и кимнала.

— А какво е това нещо, което така чевръсто подскача в ръцете ти? — попитало момичето, взело вретеното и се опитало и то да преде.

Но щом докоснало вретеното, думите на злата орисница се сбъднали — момичето уболо пръста си.

В мига, в който усетило болката, паднало връз леглото и потънало в дълбок сън. Този сън обгърнал целия дворец. Царят и царицата, които току-що се били върнали и влезли в залата, мигом заспали, а с тях — и цялата им свита. Заспали конете в конюшната, кучетата на двора, гълъбите на покрива и мухите по стените. Дори огънят, който искрял в огнището, угаснал, а месото, сложено да се пече, спряло да цвърчи. Готвачът, който тъкмо се канел да зашлеви една плесница на помощника си, понеже момчето било сбъркало нещо, заспал. Вятърът също притихнал, а по дърветата пред двореца не помръдвал вече нито лист.

Около двореца израснали тръни, които всяка година избуявали все повече. Накрая обградили всичко наоколо и плъзнали толкова нависоко, че затулили целия дворец, така че дори и знамето на покрива оставало скрито от хорските погледи.

Ала надлъж и нашир из страната се разнесла мълвата за Спящата красавица, защото така нарекли царкинята. От време на време идвали царски синове, които се опитвали да проникнат през живия плет в двореца, но на никой от тях това не се удавало. Тръните сякаш имали ръце. Оплитали ги така здраво, че момците оставали повесени по тях, без да могат да се освободят, и умирали от ужасна смърт.

След много години веднъж в страната пристигнал пак един царски син. Чул той от някакъв старец за трънливия плет, зад който имало дворец, където вече сто години спяла една прекрасна царкиня, а с нея спели царят, царицата и цялата им свита. Старецът знаел още от

дядо си, че и по-рано са идвали много царски синове, които се опитвали да си пробият път през трънаците, но намирали там смъртта си.

Тогава момъкът рекъл:

— Аз не се боя, ще отида да видя Спящата красавица.

Добродушният старец се опитал да го разубеди, но момъкът не се вслушал в думите му.

Ала стоте години били вече изтекли и настъпил денят, когато Спящата красавица трябвало да се събуди. И като се приближил царският син до трънливия плет, там нямало вече тръни, а едри прекрасни цветя, които сами се отдръпнали и го пуснали да мине невредим, а след него отново се преобразили в тръни.

Царският син видял на двора легнали и заспали конете и пъстрите ловджийски кучета, а на покрива се гушали гълъбите, скрили главици под крилата си. После влязъл в двореца и видял мухите, заспали по стените. Готвачът в кухнята още държал ръката си така, сякаш искал да удари момчето, а помощницата му стискала една черна, недоокубана кокошка.

Продължил той нататък и видял в залата цялата царска свита налягала и заспала, а на троновете си спели царят и царицата. Навсякъде царяла такава тишина, че той долавял собственото си дишане. Накрая стигнал до кулата и отворил вратата към малката стая, в която спяла царската дъщеря. Тя лежала на леглото и била толкова хубава, че той не можел да ѝ се нагледа. Не се стърпял, навел се и я целунал.

Щом я докоснал с устните си, Спящата красавица отворила очи, събудила се, погледнала го и се усмихнала. После те слезли заедно долу и тогава се събудил царят, след него — царицата и цялата царска свита и учудено се огледали наоколо.

Конете на двора се изправили на крака и разтърсили гриви, ловджийските кучета скочили и завъртели опашки, гълъбите по покрива подали главици изпод крилата си и литнали към полето, мухите отново запълзели по стените, огънят в кухнята лумнал, заискрил, заблещукал и яденето почнало да ври, печеното месо — да цвърчи. Готвачът ударил на помощника си такава плесница, че той запищял. Помощницата почнала пак да скубе кокошката.

А после отпразнували сватбата на царския син със Спящата красавица и те живели честито до края на дните си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.